

назадъ въ блатото, за да разкаже всичко на другаркитѣ си.

Старата риба не могла да се нахвали съ езерото.

— Ахъ, колко е широко, и дълбоко, и прохладно, казвала тя, съвършено тъй, както казваше жеравътъ. И дървета наоколо, и върби се навели, а мушици, колкото искате . . !

Ехъ, сестрици, не съмъ виждала до сега такава езеро. И когато изрекла това старата риба погледнала нагорѣ съ едничкото си око.

3.

Всичкитѣ риби заискали да отидатъ въ езерето. Почнали даже да се каратъ, коя по напрѣдъ да иде. Нито една не искала да остане въ това тѣсно блато. Изплували всички надъ водата и почнали да молятъ жерава да ги занесе въ прѣкрасното езеро.

— Защо сте изплували всички? Казалъ жеравътъ. Излизайте по една, защото азъ имамъ само една човка. И той се усмихналъ отъ *лакомство*, защо човката му не е широка, за да събере всичкитѣ риби и така да ги изяде наведнажъ.

Рѣшили да пуснатъ пакъ едно-оката риба найнапрѣдъ, като най-*храбра*, която първа се довършила на страшната човка. Само за това ѝ направили *честь*. Жеравътъ я взелъ пакъ въ човката си и я понесълъ къмъ езерото. Ала този пътъ не я пусналъ въ езерото, но я пѣхналъ въ дупката на едно дърво, изкълвалъ ѝ окото съ своята човка, изялъ месото ѝ, а коститѣ хвърлилъ подъ дървото. Като огладнялъ пакъ, отишълъ за друга риба.